

Marijan F. Kranjc, generalmajor v pokoju

Sodni spor Čanžek – Brejc

(Zakaj nisem hotel pričati v sodnem sporu proti Brejcu?)

Dnevno in revijalno časopisje je v preteklih dveh-treh letih obširno poročalo o sodnem sporu med dr. Ludvikom Čanžkom, povratnikom iz Švice, ki je finančno (100.000 dolarjev ali €) izdatno podprl stranko SDS in dr. Mihom Brejcem, bivšim podpredsednikom te stranke in nekdanjim direktorjem VIS-a.

Dne 12. septembra 2013 je Delo objavilo članek z naslovom *Čanžek se kljub pravnomočni sodbi ni vdal*, v katerem novinar Jure Predanič omenja tudi mojo malenkost, češ, da sem bil »Brejčev predavatelj« na tečaju častnikov varnostne službe JLA in TO na Pokljuki, kar Brejc ni zanikal.

Narobe je le podatek novinarja ali njegovega vira, da sem bil **»do leta 1989 načelnik vojaške tajne službe v Sloveniji«**, kar je popolnoma netočno! Dejstvo je namreč, da takšne »vojaške tajne službe v Sloveniji« sploh ni bilo. Bila pa je »vojaška varnostna služba«, ki ni bila prav nič tajna, saj smo nosili uniforme in normalno (javno) sodelovali s Službo državne varnosti. In drugo, v Sloveniji so obstajala tri sektorja te službe, in sicer: v 9. armadi, v RŠTO in v RSLO. Jaz sem bil načelnik varnostnega oddelka 9. armade do leta 1987, načelnik odseka v RŠTO je bil takrat polkovnik Jože Holc in v RSLO polkovnik Niko Poljak. Vsi trije smo bili tudi člani nekakšne »koordinacije«, ki jo je vodil Ivan Eržen, načelnik Sdv Slovenije.

Dejstvo je tudi, da sem v reviji Borec leta 1998 objavil daljši članek (350 strani) – *Balkanski vojaški poligon*, v katerem sem mimogrede omenil, kako sem leta 1986 na Pokljuki predaval dr. Mihi Brejcu, direktorju VIS, prej načelniku vojaške varnosti v zaščitni brigadi TO slovenskega državnega vodstva!

Zakaj se oglašam? Mnogi znanci so me že danes zasuli s vprašanji, zakaj se omenjam v tej sodni zadevi, zakaj nisem pričal v korist dr. Čanžka oz. proti dr. Brejcu in podobno.

Moram povedati, da me je lani dr. Čanžek pisno nagovarjal, naj pričam v njegovo korist, kar sem zavrnil. Da bom popolnoma verodostojen, objavljam kar pismo, ki sem mu ga takrat poslal – glasi pa takole:

Ljubljana, 21. 11. 2012

Spoštovani!

Moram Vam takoj v začetku povedati, da sem zelo alergičen, če nekdo napačno napiše moje ime, kaj šele oboje s priimkom! To ste storili ...

Dejansko Vam nisem niti nameraval odgovoriti, saj se ne poznavam! Predvsem pa je sprevrženo, da se mi že v naprej zahvaljujete za nekakšno uslugo pričanja pred sodiščem, kar Vam sploh nisem obljubil!

Malo prej sem govoril s svojim znancem Romanom Leljakom, ki mi je povedal, da se z njim nista nikdar osebno srečala, pa Vam tako tudi ni mogel »zatrđiti«, da sem »pripravljen nastopiti kot priča«. Končno, o svojih postopkih odločam povsem sam in ne potrebujem nobenih posrednikov.

To ste si enostavno izmislili, kar mi pojasni marsikaj!

V Vaš spor z dr. Mihom Brejcem se ne mislim vtikati, ker ne poznam ne Vas in ne Brejca, niti bistva vajinega spora, saj časopisnim članom itak ne verjamem.

Sploh pa me čudi, da se obračati meni za pomoč, obenem pa javno napadate tudi KOS oz. Varnostno službo JLA, v kateri sem delal, češ, da smo Vas kontrolirali tudi v Švici, kar je seveda popolna laž in zavajanje javnosti.

Čudi me tudi dejstvo, da ste po tolikih letih prebrali, kaj sem leta 1998 mimogrede napisal o dr. Brejcu, kar pa gotovo za reševanje vajinega spora sploh ni bistveno, pa bom zato vsakršno pričanje tudi odklonil.

Dokler sem bil jaz in moje kolege pod verjetno kontrolo VIS-a, ki ga je vodil Brej, ste Vi izdatno financirali njegovo strankarsko strukturo, zato pač nimate nobene moralne pravice, da me kličete na pomoč! Nisem pa pripravljen sodelovati v nobenih političnih igrakah in varnostnih spletkah, saj so mi že vzeli 20% pokojnine!

S tem tudi končujem nadaljnje dopisovanje!

Marijan F. Kranjc